

EVITA ROHÁČKOVÁ

POD KŘÍDLY
NETOPÝRA

HOROROVÉ POVÍDKY

POD KŘÍDLY
NETOPÝRA

Hororové povídky

Evita Roháčková

PROFESOR GOMÉZ

PROLOG

Uběhlo už téměř třicet let od chvíle, kdy jsem poprvé vstoupila na půdu té školy. Pamatuji si ale každý detail. Sluneční paprsky, odrážející se od prosklených zábradlí a naleštěných podlah, tvořící světelnou mozaiku napříč celou halou. Zed', oblepenou starými plakáty, ztemnělé šatny, každý záhyb i zákoutí pětipatrové budovy, i ztemnělé uličky v přízemí. Nikdy na ně nezapomenu. A nikdy nezapomenu na něj...

Jeho chladné oči se mi vryly do paměti jako tíživá, hrozná vzpomínka. Pronásledují mě každý den, na každém kroku, v každém snu. Kdykoliv vyjdu ven, čekám, že se někde objeví. Slyším jeho hlas, když fouká vítr. A v zimě, o Vánocích, když se ke mně z nedalekého kostela line zpěv sborů, mi naskakuje husí kůže, protože mi to připomíná jeho. Je všude. Ta hrůza tady zůstane po celý zbytek mého života. Nikdy se jí nezbavím. Nikdy se nezbavím očí profesora Goméze...

Dveře do třídy zůstaly dokořán otevřené a ven pronikal šumivý hluk studentů, kteří nastoupili prvním rokem ke studiu veřejnosprávních oborů na střední škole. Školní rok sotva začal, třída plná téměř samých děvčat se už stačila seznámit se všemi vyučujícími

profesory kromě jednoho jediného a ten měl zrovna přijít. Zazvonilo na první hodinu angličtiny v letošním školním roce.

Pozorovala jsem hodiny, minuty stále plynuly a plynuly, a nic se nedělo. Přemýšlela jsem, jaký ten profesor asi bude, ale hned mi bylo jasné, že dochvilnost nepatří mezi jeho silné stránky. Doposud se nám představovali sami na první pohled milí a přívětiví kantoři, tudíž jsem očekávala, že musí zákonitě přijít někdo, ke komu naše sympatie značně ochladnou, a pokud ne, tak se zcela jistě časem někdo znamenitě vybarví a naše nadšení ze skvělých profesorů se rozplyne jako pára na hrncem. A pak se to stalo...

Do třídy v rychlosti vkráčel vysoký, mladý muž s rozčuchanými, havraními vlasy. Barva jeho očí se nedala definovat, ani šedé, ani zelené, ani modré... prostě světlé, mrazivé, sršící chladem a v tu chvíli snad i zlobou. Na sobě měl seprané džíny a fialovou košili. Nevypadal, že je zrovna pozitivně naladěný. Prohlédl si nás téměř nenávistně a zaburácel: „Jestli chcete dělat kravál, zavírejte si dveře! Vím, že jste tady noví, ale to neznamená, že si můžete dělat, co vás napadne!“

Třída zmlkla a postavila se na pozdrav, načež nový pan profesor zprudka zabouchl dveře a přiřítíl se ke katedře.

„Posad'te se!“ sykl rozčíleně. Ano, věděla jsem to, přece jen přišel někdo nepříjemný...

Ozval se šum sedajících si studentů. Profesor se opřel mohutnými rukama o katedru a znovu si nás nevráživě prohlédl.

„Jmenuji se Alexandro Ismael Góméz a budu vás tento školní rok a možná i roky další učit angličtinu. Na tento předmět kladu velký

důraz a budu od vás vyžadovat, abyste jej perfektně zvládali, výmluvy netoleruji.“

Nastal okamžik ticha. Otočila jsem se a pohlédla na kamarádku Miu, sedící za mnou v lavici. Byla to malá, drobná dívčina s krátkými vlasy, obarvenými tmavým přelivem. Vrátila mi můj zděšený pohled, ale zdálo se, že profesor Goméz si toho nevšiml. Raději jsem se obrátila zpět a snažila se na něj nedívat, jenže mě k němu něco pořád táhlo. Jako by se kolem něj vznášela nějaká silná aura, vtírající se mi do mysli. V ten den jsem ale nenašla odvalu podívat se mu do očí.

„Vyzkouším si, jak na tom jste...“ pronesl a usadil se do křesla. Pohodlně se opřel loktem o opěradlo a postupně začal všechny vyvolávat.

Když přišla řada na mně, vstala jsem a začala odpovídat na jeho dotazy. Znervózňoval mě, i když hleděl zaujatě do podlahy a mluvil potichu, skoro šeptal...

Pak jsem si všimla, že se obloha zatáhla hustými, šedivými mračny, ohlašujícími každou chvíli déšť. Malou chvíli předtím svítilo slunce a jeho paprsky dopadaly tam, kam nyní pan profesor upíral svůj zrak.

„Co čtete, slečno McCoyová?“ tázal se mě, aniž by zvedl hlavu.

„No, spíše historii.“ Odpověděla jsem rychle.

„Dobře, stačí.“ pronesl. Vyvolal další studentku a já byla ráda, že už si můžu sednout. Nepůsobil na mně zrovna uklidňujícím dojmem. Bylo na něm od první chvíle něco záhadného a na to něco jsem měla strach i pomýšlet...

Zazvonilo na konec vyučování a profesor Goméz beze slova zmizel. Doběhla jsem Miu a jedním dechem jsem zvolala:

„Proboha, to byla hrůza!“

Mia na mně pohlédla a vytřeštila oči.

„Ani nepovídej! Já se ho bojím! Nebudu chodit na angličtinu!“

Usmála jsem se.

„Třeba to byl jen první dojem...“

„Jasně, a ty další dojmy mohou dopadnout ještě hůř! Profesor Goméz...tohle jméno nezapomenu!“

„To já taky ne, ale angličtinu máme až příští týden. Raději si připravím všechno už teď, člověk nikdy neví, co se může stát, když si zapomeneme učebnici.“ Zasmála jsem se, ale až tak legrační představa to nebyla.

Před školou jsme se s Miou rozešly a mířily domů. Tak takhle vypadalo mé první setkání s profesorem Gomézem, o kterém vám chci vyprávět příběh, který nezapomenu až do konce života.

Naše škola stála na okraji města, v takové tiché, ponuré čtvrti, lemované stromovou alejí. Údajně byla postavena na místě bývalého hřbitova, který byl před několika desítkami let zrušen a začalo se se stavbou budovy, která se později stala školou, připravující budoucí právníky a úředníky na práci za stolem plným papírů a paragrafů. Už od prvního okamžiku jsem byla školou nadšená, prosklené stěny propouštěly spoustu světla, které se lámalo a vytvářelo na podlaze tajuplné obrazce. Na stěnách visely obrazy, připomínající výjevy

z katastrofických vizí. Někdy se mi zdálo, že mnoho chodeb vede někam do neznáma a škola si žije svým vlastním životem.

Já a Mia jsme si oblíbily místo kousek od naší třídy, u zábradlí pod schodištěm, které vedlo do dalšího patra. Viděly jsme odtud dolů do haly a mohly jsme tak sledovat, co se kolem děje. Často se k našemu rozjímání přidávaly i spolužačky Barbara či Lucia. Povídaly jsme si, smály se a postupem času přicházely i na podivné souvislosti, vedoucí k rozluštění podivuhodné skutečnosti...

Uběhlo pár dnů od prvního shledání s profesorem Gomézem a hodina angličtiny se opět přiblížila. Seděly jsme ve třídě a Mia si za mnou cosi šuškala se svou spolusedící Vanessou, pak však zavolala na mě:

„Michelle!“

Otočila jsem se.

„Ano?“

„Mám docela zvláštní pocit.“

„Jo, já taky.“

Dveře do třídy se rozletěly a dovnitř se vrátil profesor Goméz. Na sobě měl úplně to samé, co minulý týden, dokonce ani jeho výraz v obličejí se nezměnil. Třída vstala a bez jediné hlásky se na pokyn profesora zase usadila.

„Kdo chybí?“ zeptal se profesor úsečně na momentálně nepřítomné studenty. Nikdo mu neodpověděl, nejspíše se nikdo neodvážil promluvit. Profesor významně zvedl zrak a polkl.

„Já jsem se ptal, kdo chybí! Neumíte odpovědět?“

Odněkud ze zadních lavic se ozvalo:

„Clerencová.“

Profesor zapsal její jméno.

„Už nikdo?“

„Ne, to je všechno.“

Zavřel třídní knihu a otevřel si své poznámky. Tentokrát jsem ho sledovala. Ten svíravý pocit ze mě už trochu opadl a měla jsem odvalu i na to, abych se mu podívala do očí. On se na mně nepodíval, ale uvnitř mi říkalo, že mé pohledy vnímá.

Někdo promluvil.

„Ticho!“ vykřikl profesor, aniž by se po viníkovi poohlédl. I teď mi cosi našeptávalo, že on ví, kdo to byl. Ale dotyčná studentka mluvila dál, přidal se k ní i další hlas, což profesor Goméz nevydržel a práskl třídní knihou do katedry.

„Řekl jsem ticho!!!“

V ten moment byste slyšeli i padající špendlík. Profesorův hluboký hlas dokázal studenty ukáznit. Najednou se mi zdálo, že modravé nebe za okny opět zatáhla ta hustá, šedivá mračna. Tentokrát se prudce zvedl vítr a otevřeným oknem nadnášel žaluzie. Profesor se poohlédl po tomto úkazu a tajemně hodil pohledem do třídy. Vítr mu rozčuchal už tak neupravené vlasy. Prohrábl si je a v tu ránu se vše uklidnilo.

„Otevřete si učebnici. A mlčte.“

„Ten Goméz je nějak divnej...“ prohodila Mia stroze o přestávce, když jsme postávaly u zábradlí a shlížely dolů do vstupní haly a k výtahu.

„To mi povídej! Viděla jsi, jak se na nás podíval? Jako by nám chtěl vypálit třídu...“

„Viděla, vypadá jako vrah.“ Náhle Mia zpozorněla a začala do mě šťouchat.

„Dívej se!“

Profesor Goméz se vynořil z uličky, která vedla ke školní kantýně a mířil k výtahu. Obrátil se k nám zády, ale zmocnil se mě pocit, že nás vidí.

„Goméz...“ zašeptala jsem napjatě. Nemohl mě slyšet, stály jsme o patro výš, kolem to hučelo hlasy studentů, ale otočil se a tu nenávist v očích bych vám nepřála vidět. Díval se na nás, dokud se výtah neotevřel. Potom se odvrátil a vkráčel dovnitř. Mia zůstala stát jako solný sloup s otevřenou pusou.

„Mám z něj strach. Byl si něco koupit...skoro bych řekla, že on jíst nepotřebuje...“

Zasmála jsem se. Skutečně působil dojmem pekelníka, který nemá žádné lidské potřeby, tudíž ani potřebu jíst, ale zavrtěla jsem nad podobnými úvahami hlavou, byl to přece nesmysl.

„Tak asi taky musí jíst.“ pronesla jsem. „Nejspíš je to jenom protivný, zakomplexovaný chlápek, který se snaží získat si autoritu.“

Po posledním zážitku jsem bohužel onemocněla a celý týden jsem nebyla schopná přijít do vyučování. Když jsem se v následujícím týdnu dostavila, čekala mně už u zábradlí Mia a já spatřila dole profesora Goméze. Kráčel jako vždy k výtahu. Mia z něj nedokázala spustit oči.

„Když jsi tady nebyla...“ spustila. „...tak jsem měla strach sedět v hodinách angličtiny v přední lavici! A všimla jsem si jedné věci...Goméz nastupuje do výtahu vždy sám, nikdy s nikým!“

„Kecáš!“ Málem bych jí to nevěřila, ale v příštím okamžiku jsem se toho stala svědkem. Výtah se otevřel a Goméz se chystal nastoupit, když tu přiběhla vrátná a snažila se k němu vtěsnat. Překvapilo mě, jak rychle ji profesor odstrčil a jak energicky se vydal ke schodišti s výrazem štvané zvěře.

„Viděla jsi to?!“ vyhrkla Mia, ale Goméz, který se přibližoval, to slyšel. Hodil po nás nasupený pohled a probodával nás očima. Čekala jsem, že něco řekne, ale mlčel. Prošel okolo a já se za ním nenápadně poohlédla. Přepadl mě opět ten známý, svíravý pocit, že o mém nezdvořilém pozorování ví. Ale neohlédl se.

Ještě tentýž den jsme měli angličtinu a pan profesor se zdál být poněkud vyveden z míry. Vkrácel do třídy, nervózně poťukával po desce katedry a když se třída usadila, posadil se na okraj stolu a zahleděl se na protější stěnu. Očividně přemýšlel, jak by se vyjádřil...

Poohlédla jsem se po Mii a v tu ránu jsem profesorův pohled ucítila na sobě, skoro mě pálil a bodal jako tisícero ostří. Mia se pousmála a profesor spustil: „Nebudete tomu věřit, ale i učitelé jsou jenom lidé! Vnímají, zda je studenti zdraví, a slyší. Je vrcholně nezdvořilé courat se po chodbách a dělat, jakože nic. Kolikrát jdu po městě, potkám studenta, ale ten se raději dívá do výlohy, jen aby mě nemusel pozdravit...jistě, to je trapas pozdravit profesora! A když už mě někdo

pozdraví, chci slyšet DOBRÝ DEN, ne nějaké DOBRÝ...co to je DOBRÝ?! Když zdravím, tak pořádně! Musíte se umět chovat...“

Znova jsem hodila očkem po Mii a nasadila nechápatý výraz. Netušila jsem, co se s Gomézem děje, proč nám tohle říká, vysvětlovala jsem si to jeho špatnou náladou a někde v pozadí mě napadlo, že to možná říká i kvůli tomu, co se stalo u zábradlí. A profesor pokračoval: „Co nenávidím, to je, že jedu v autobuse, nikdo mě nepustí sednout, a ještě se tam nějaké bryny hihňají, baví se o kravinách, o tom, jak se zase ožraly... to je hrůza!“

Docela významně se na mně i Miu díval, cítila jsem ty pohledy, i když jsem zrovna odvrátila tvář jinde. Tu hodinu jsme se vůbec nedostali k probírané látce, profesor povídal o nezdvořilém chování studentů až do zvonění. Jakmile se ozvalo ono známé řinčení, oznamující konec hodiny a ten den i vyučování, prostě se sebral a v rychlosti odešel.

Celý víkend jsem se do školy vyloženě těšila, paradoxně hlavně kvůli profesora Goméze, který mě začal zajímat. Stejně tak Miu, ta mi hned ráno u zábradlí navrhla, že bychom ho mohly sledovat a zjistit, co vlastně dělá. Nejprve mi to vyznělo jako šílený nápad, který jsem se chystala zavrhnout, ale po chvíli přemýšlení se šílenost změnila ve zvědavost a touhu zjistit, čím se Goméz může zabývat, když neučí.

„Mohly bychom to někdy zkusit.“ uznala jsem. „Ale chce to notnou dávku odvahy.“

„Musely bychom to udělat nějak nenápadně, aby nás neviděl.“ dodala Mia. V tom se v hale pod námi vynořil profesor

Goméz jako přízrak a kráčel k výtahu. Téměř každodenní scéna. Ihned se kouknul, zda ho pozorujeme, tentokrát okatě, a ještě po nás vrhl nenávisným pohledem. Neuhnula jsem a dívala se na něj dál. Po chvíli sklonil hlavu a nastoupil.

„Vidělas? Všiml si nás!“ oznámila jsem Mii.

„Neměla jsem odvahu se na něj dívat...“ odpověděla mi. „On má hrozně divné oči! Vůbec nedokážu rozeznat tu jejich barvu!“

„Máš strach se na něj podívat, a přitom ho chceš sledovat?“ zasmála jsem se. „I když je fakt, že vypadá jako sám ďábel, nebo minimálně jeho pravá ruka.“

Výtah vyjel na naše patro a z něj nevystoupil nikdo jiný, než právě probíraný profesor. Dělal, že nás nevidí, nevnímá, ale vím moc dobře, že vnímal. Učil nás zrovna první hodinu a to býval téměř vždy podrážděný.

Zazvonilo.

„Kdo chce být zkoušený?“ zeptal se Goméz hned poté, co zapsal chybějící studenty. Nikdo se nehlásil.

„Monica Glasserová!“ vybral si sám. Naše spolužačka nervózně vstala a došourala se k tabuli. Profesor se na ni ani nepodíval a položil jí otázku, na kterou neznala odpověď. Zkusil jinou, ale ani na tu neodpověděla.

„Jestlipak víte, co pronesla Marie Antoinetta před smrtí??? Než ji popravili...gilotinou!“ Když tohle pronesl, zamrazil mě jeho tón v hlase. Náhle začal plést do učiva poslední věty před smrtí významných a známých osobností. Nemělo to žádnou souvislost.

Jelikož naše spolužačka neodpovídala, bavil se sám, dokonce se i usmál, když mluvil o něčí smrti. Poté ji poslal zpátky do lavice a s výrazem zadostiučinění zavřel svoje poznámky. Vstal.

„Měli byste se už konečně začít učit, jinak to nikam nedotáhnete. Pokud toho nejste schopni, nemáte tady co dělat, to si běžte někam stříhat mastné vlasy, nebo vařit! Kdo z vás tady uvažuje o vysoké škole? Doufám, že to nikoho ani nenapadne, protože odsud se nikdo na vysokou nedostane! Na to nemáte!“ Jeho škodolibý, posměšný tón nabýval na intenzitě, když se náhle zarazil, odvrátil tvář od třídy a sklonil hlavu. V jeho hlase najednou znělo úplně něco jiného.

„Ehm...promiňte, já se omlouvám, nechtěl jsem nikoho ponižovat, to ne...možná se někdo z vás na vysokou dostane, to já nevím...“

Bedlivě jsem ho pozorovala. Vypadal nešťastně a sklesle. Zmocnil se mě pocit, jako by v Gomézovi žily dvě osobnosti, každá s jinou tváří. Jedna s lidskou, druhá s ďábelskou. A jakoby spolu vedly boj.

„Otevřete si sešity, budeme pokračovat v zápisu.“

„To bylo divný.“ řekla jsem Mii, když jsme stály frontu ve školní kantýně. „Nejdříve nás ponižuje, pak se omlouvá...“

„Třeba každé ráno stojí před zrcadlem a hádá se sám se sebou, co bude dělat!“ žertovala Mia. „Mám z něj fakt husí kůži.“

„Možná je to blázen.“ podotkla jsem.

Dostaly jsme se na řadu. V kantýně obsluhovala máma naší spolužačky Barbary, taková mladě vypadající, silnější, ochotná paní.

„Co to bude?“

„Jeden koláček.“ Mia popadla koláček a zmizely jsme.

Ten den jsme potkaly Goméze ještě jednou. Na zeměpis jsme se stěhovali do jiné učebny. Díky ultra napínavému vyprávění naší profesorky jsem celou hodinu znuděně zírala z okna. Šedivé mraky se pomalinku stahovaly nad školou, přšlo skoro pořád. Zvedl se vítr a někde v dáli se tichounce ozvalo havraní zakrákání. Pak jsem ho uviděla – velkého, černého ptáka, letícího ke škole. Zamával křídly a řítit se někam k zemi, kde se mi ztratil z dohledu. Zazvonilo.

Vyběhly jsme s Miou na chodbu a běžely po schodech dolů k naší třídě, když jsme si u vchodu všimly rozčuchaného profesora Goméze, upravujíc si svou koženou bundu. Významně jsem pohlédla na Miu a zavrtěla hlavou.

„Nebudeš tomu věřit, ale před chvílí jsem viděla, jak ke škole letěl havran...a teď vidím dole Goméze!“

Mia se začala smát.

Tímto zážitkem skončilo období relativního klidu. To, co se začínalo dít potom, nabíralo na obrátkách a legrace se postupně měnila v tragédii...

Čas plynul jako voda a Goméz se choval stále podivněji a podivněji. Jednoho na první pohled obyčejného dne jsem přišla do školy a nad vchodem visela černá vlajka, oznamující smrt některého ze studentů nebo zaměstnanců školy. Občas se tyhle věci stávají, myslím tím nehody nebo závažná onemocnění, která končí tragicky, tudíž jsem tomu věnovala pozornost čistě ze zvědavosti.

Seběhla jsem dolů do šatny s úmyslem vyzvídat hned po prvním člověku, kterého potkám, ale nejspíše jsem dorazila příliš brzo, jelikož mě obklopila jen tma a ticho. Rozsvítla jsem. Řady plechových skříněk namačkaných v nepříliš rozložitých prostorách vypadaly v umělém světle trochu strašidelně. A aby studenti toho prostoru neměli příliš, mezi řadami skříněk stály ještě staré, dřevěné lavičky. A právě jedna z nich upoutala mou pozornost více než černá vlajka. Spatřila jsem na ni totiž něco, co vypadalo trochu jako zaschlá krvavá šmouha. Koneckonců, mohlo to být cokoliv.

Když jsem vešla do třídy a spatřila Miu, která občas přijížděla dříve, ihned jsem se jí dotazovala, co se vlastně stalo a kdo to zemřel, ale ani ona nic netušila. Nechaly jsme celou situaci prozatím být a vyrazily na chodbu obhlédnout školní nástěnku, zda máme nějaké změny v rozvrhu. Mia se ale zastavila kousek od schodiště a špičkou boty ukázala cosi na naleštěné, bílé podlaze.

„Podívej, co to je? To vypadá jako krev.“

Opravdu, mezi dlažebními kostkami se něco červenalo, připomínalo to zasychající krev, kterou se pokoušel někdo setřít. Zvedla jsem hlavu a překvapeně jsem vzdychla.

„Koukej!“

Další taková nenápadná stopa na sebe upozorňovala přímo ze schodiště.

„Nepůjdeme se podívat, kam to vede?“ navrhla Mia, když v tom se ozvalo ze všech stran první zvonění, upozorňující na skutečnost, že nastal nejvyšší čas připravit se na hodinu, kterou za pár minut ohlásí